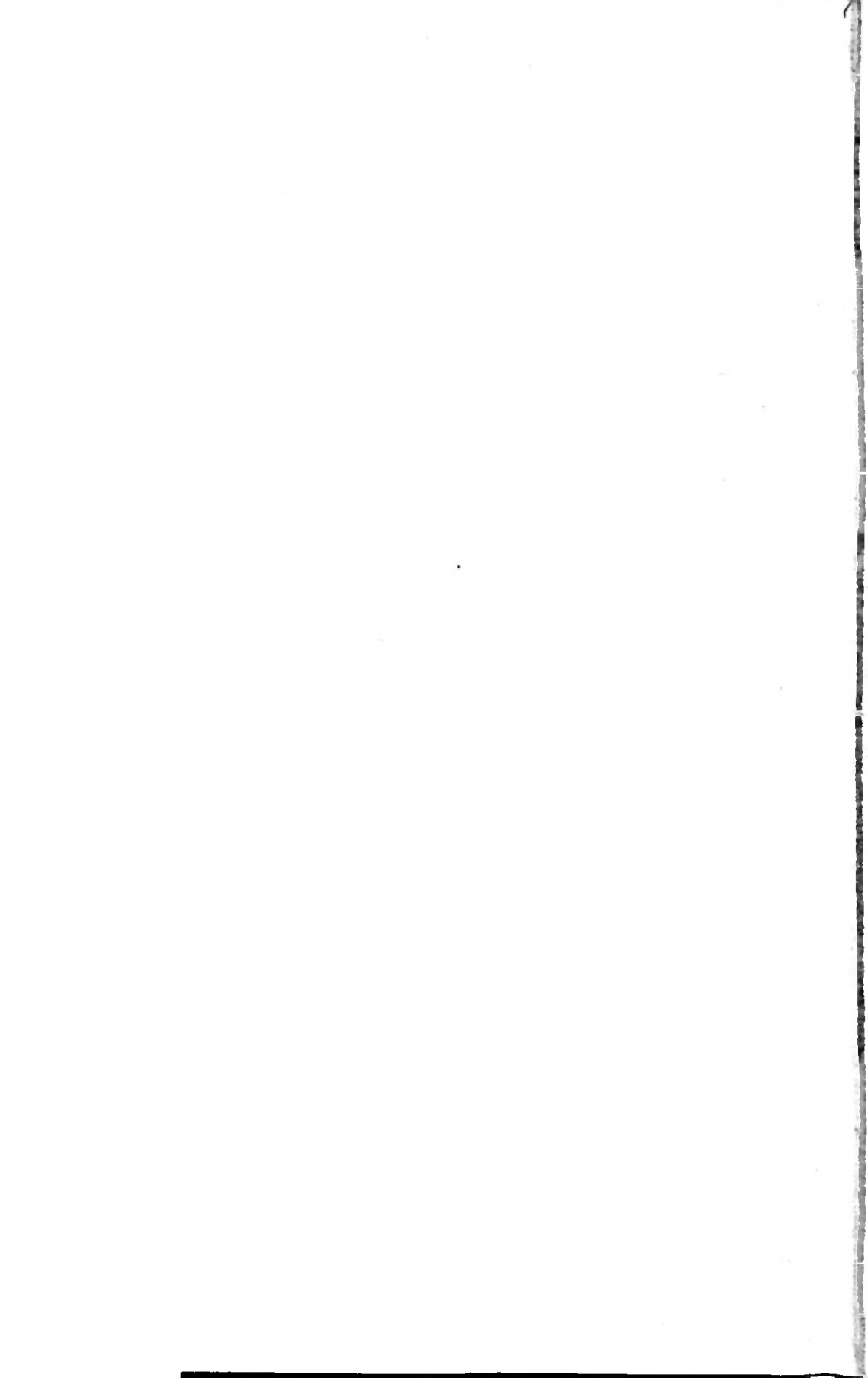

VEREENIGING
TER
BEOEFENING
VAN DE
K R I J G S W E T E N S C H A P.

Vertalingen en Overdrukken.

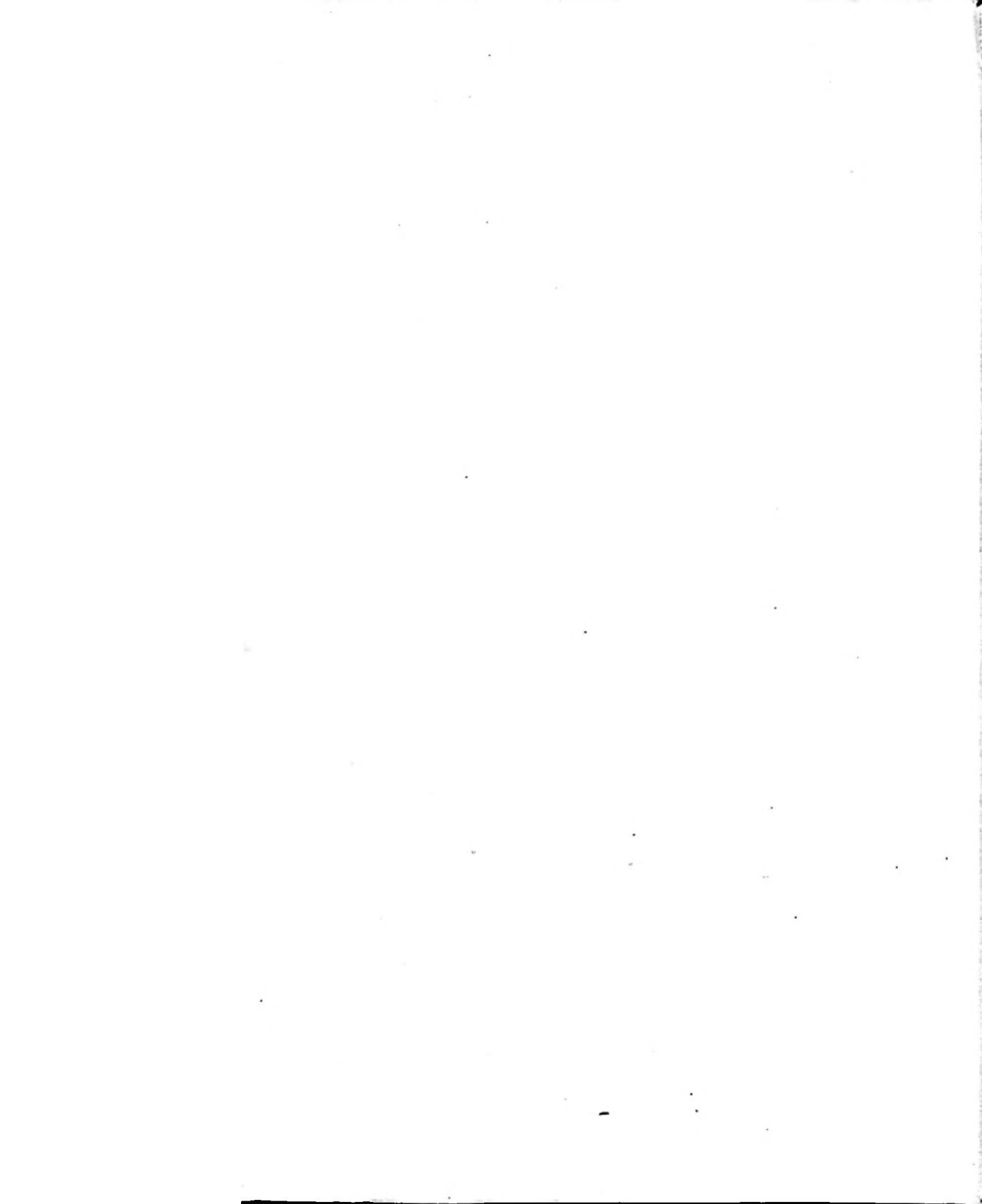
VIERDE SERIE.

II.

De samenwerking van leger en vloot.

Vertaling van: *Etudes sur la marine de guerre et son rôle; la marine et l'armée*, par un Officier général, voorkomende in „La Nouvelle Revue,” Livraison du 15 Janvier 1898.

's-GRAVENHAGE,
FIRMA C. VAN DOORN & ZOON
1898.

Studien over de Oorlogsmarine en haar rol.

De samenwerking van leger en vloot.

Het is niet te loochenen dat er in de laatste jaren bij de Marine van bijna alle staten van Midden-Europa tegenstrijdigheden en aanzelingen vallen waar te nemen, dat er groote fouten zijn begaan, die zware uitgaven met zich sleepten.

De oorzaak van deze verwarring en de daaruit voortspuitende dwalingen moeten voor een groot deel gezocht worden in de omstandigheid, dat men zich geen onbevooroordeeld denkbeeld wil maken van de rol, die aan de zeemacht van een machtigen staat op het vaste land, in tijd van oorlog toekomt.

Sedert de Fransche revolutie en het Keizerrijk, maar vooral sedert het geheele volk de wapenen opvat, is de wijze van oorlogvoeren geheel verschillend van de afgemetene, geleerde, langzame oorlogvoering, die tot aan het einde van de vorige eeuw gevolgd werd, die beperkt was in de ter beschikking staande middelen en in de verkregen uitkomsten. Tegenwoordig is er geen sprake van, dat men den strijd kan voeren met een weinig talrijk leger, uitsluitend bestaande uit beroepssoldaten of huurbenden, die manoeuvreeeren en vechten, integendeel, het geheele volk wordt plotseling opgeschrikt uit zijne rust, uit zijne dagelijksche gewoonten; het werpt zich op zijn tegenstander met het doel hem te vernietigen of hem minstens zoodanig te schokken, dat het hem den vrede kan voorschrijven.

Maar welke kan en moet de werkkring der marine zijn naast die legers, welke twintig of dertig malen meer strijders tellen dan die der vorige eeuw, die iederen dag millioenen behoeven

voor hunne verpleging, hunne munitie, hun onderhond, hunne bewapening, die veldslagen leveren, waarin evenveel jonge en krachtige mannen het leven verliezen als de bevolking van verscheiden kleine steden bedraagt, legers, die voet voor voet een grondgebied verdedigen, waarvan ieder perceel zooveel materieele en moreele waarde heeft?

De zeemacht maakt een geheel uit met haar drijvend materieel: alleen daardoor bestaat zij, het vormt eene onontbeerlijke factor voor hare militaire waarde; de hoeveelheid van dit materieel is echter zeer beperkt, want de tegenwoordige oorlogsschepen kosten twintig tot dertig millioen francs. Onder deze omstandigheid zal de marine van iedere groote mogendheid — het Britsche Rijk misschien uitgezonderd — eene beperkte strijdmacht vormen, die veel overeenkomst heeft met de staande legers van vroeger. Zij zal dus beperkt blijven in hare verrichtingen, evenzeer als dit het geval is met hare hulpmiddelen. Hiernit volgt dat de marine, in vergelijking van het leger, in den strijd tusschen twee mogendheden op het vaste land, noodwendig slechts eene ondergeschikte rol zal vervullen. Zij, die niet nadachten over het wezen van den oorlog in den nieuweren tijd en die daarom verbaasd zullen staan over de gevolgtrekkingen, die wij boven maakten, kunnen zich gemakkelijk rekenschap geven van hare juistheid, als zij zich maar bepaalde gevallen voor oogen stellen. Laten wij b.v. eens nagaan, wat er zoude gebeuren, als Duitschland en Rusland met elkander in botsing kwamen.

Stel dat de Duitsche legers de overwinning behalen en de Russische hoofdstad bezetten, maar de Russische vloot de Duitsche heeft geslagen, dan toch blijft Duitschland overwinnaar en schrijft den vrede voor.

Nemen wij evenwel het tegenovergestelde geval, dat n.l. het Russische leger de overwinning behaalt en de Duitsche hoofdstad bezet, maar de Duitsche vloot de Russische heeft geslagen, dan blijft Rusland toch overwinnaar en dicteert den vrede.

Neem in plaats van Duitschland en Rusland twee andere

mogendheden op het vaste land van Europa, en gij zult niet anders dan tot hetzelfde besluit komen.

Hieruit blijkt dus, dat in een oorlog tusschen twee Europeesche mogendheden van het vaste land, de marine slechts een ondergeschikte rol zal hebben te vervullen en zelfs dat, wanneer deze rol werkelijk eenigszins van belang zal zijn, zij bovendien hare handelingen ondergeschikt zal moeten maken aan die van het veldleger, dat zij dus als het ware als een hulpkorps van dat leger optreedt, want, wanneer zij onafhankelijk van het leger ageert, kan zij het zich wel zeer druk maken, kan zij veel van zich doen hooren, zonder dat dit alles eenigen invloed heeft op het lot van het rijk, waartoe zij behoort.

Een der hedendaagsche militaire schrijvers, die terecht op dit gebied een goeden naam heeft, drukte hetgeen wij hoven zeiden, meer beknopt uit in de volgende woorden :

»De zeeoorlog legt dan alleen gewicht in den schaal, als hij zich op eene bepaalde wijze vastknoopt aan den oorlog te land.»

En dit is het juist, wat men niet wil inzien. Het schijnt wel, alsof men bij de groote mogendheden op het vaste land van Europa, en vooral in Frankrijk, van het denkbeeld uitgaat dat er twee vaderlanden zijn, waarvan het eene meer in het bijzonder door het leger te land, het andere door de vloot wordt verdedigd. Dergelijke denkbeelden, die zoozeer in strijd zijn met het gezond verstand, zijn evenwel oorzaak, dat men schatten besteedt, die toch slechts onherstelbare rampen voortbrengen. Toch moesten de lessen der geschiedenis ons de oogen openen.

In 1870 zoude de Fransche marine reeds dadelijk eene diversie maken, door een landingsleger te werpen in den rug van de Duitsche troepenmacht. Zulks was eene tweede, eene ondergeschikte rol, men zoude zelfs kunnen zeggen eene zich opofferende rol. Maar men had niet gezorgd voor geschikte schepen en bovenal had men er niet genoeg over nagedacht, dat men geen leger van 30.000 of 40.000 man op het grondgebied van een goed gewapenden tegenstander kan werpen,

zonder dat men dezen eerst ter zee heeft verslagen. Iedereen weet dan ook, hoe weinig waarde de Duitsche Generale Staf aan deze onderneming hechtte. Als zij, die gaarne over den oorlog medepraten, zich ook werkelijk gaan bemoeien met de eigenlijke maatregelen, vallen deze in duigen, zoodra men er een begin van uitvoering aan gaat geven. De plaannen voor deze landing werden dan ook al opgegeven, alvorens de voorbereidende maatregelen er toe aanvingen. De vloot was toen weer volkomen vrij in hare bewegingen, zij was weer geheel onafhankelijk, maar met het ongelukkig gevolg, dat zij gedurende den geheelen worstelstrijd niet veel anders deed dan korte zeetochten, die op den loop van den oorlog zelven hoe genaamd geen invloed hadden. De marine maakte zich alleen nuttig door te land de rol van infanterie te vervullen.

Men kan gerust zeggen dat in den Grieksch-Turkschen oorlog dezelfde misslagen, te wijten aan dezelfde oorzaken, voor de Grieksche vloot dezelfde gevolgen hebben gehad, en zulks in weerwil van hare onbetwistbare overwicht op de Turksche vloot.

In plaats van het ongunstigste geval te beschouwen, dat n.l. twee staten op het vaste land met elkander in oorlog geraken, zullen wij nu nagaan, welke rol de vloot zal vervullen, wanneer eene der grootste Europeesche mogendheden van het vaste land in oorlog geraakt met Engeland, de maritieme mogelijkheid bij uitnemendheid.

Stel b.v. dat Engeland en Oostenrijk in oorlog geraken; de Oostenrijksche marine, hoe dapper zij ook moge wezen, zal dan tot een lijdelijke, zuiver defensieve rol gedoemd zijn; haar is iedere gelegenheid ontnomen, om een beslissende zegenpraal te behalen, en wat den oorlog te land betreft, zonden de Oostenrijksche troepen in het eigen land volkomen gevrijwaard zijn tegen iederen aanval, van welke zijde ook, terwijl Engeland voortdurend meester ter zee zou blijven.

Een oorlog tusschen Engeland en Duitschland zoude waarschijnlijk hetzelfde negatieve resultaat opleveren. Engeland zoude misschien beproeven, de Duitsche havensteden te bom-

bardeeren, maar deze handeling die uit een militair oogpunt van lagere orde is, zoude noch roem, noch voordeel opleveren. Aangenomen zelfs, dat de organisatie van het Engelsche leger toeliet, een landingsleger samen te stellen, zoude het dit niet op de Duitse kust kunnen ontschepen, zonder zich bloot te stellen aan een nederlaag, die een beslissenden invloed zou uitoefenen op den geheelen loop van den oorlog.

Duitschland daarentegen zou het niet kunnen wagen, om met de Engelsche vloot den strijd aan te binden en evenmin kan het pogingen aanwenden om den strijd naar eene of andere groote buitenlandsche bezitting van zijn tegenstander over te brengen, daar het dit rijk aan de hulpmiddelen ontbreekt, om zoo iets te wagen. Voor beide rijken zoude er ten slotte niet anders overschieten, dan een zoogenaamden „industriëlen” oorlog te voeren, waarop wij later zullen terugkomen. Zeker zou de Duitse handel meer nadeel lijden dan de Engelsche, maar toch behoeft dat geen reden te zijn, dat Duitschland zich in ieder geval zou moeten onderwerpen aan de voorwaarden, die Engeland zou gelieven te stellen; het omgekeerde is evenwel ook het geval.

Stelt men zich het geval voor, dat Engeland met Italië in oorlog gemaakte, dan zou, juist door de bijzondere geografische gesteldheid van dit rijk, de toestand geheel anders zijn. Italië zou veel te verliezen hebben, terwijl Engeland daarentegen niets zoude wagen en er altijd wel eenig voordeel uit zou weten te verkrijgen. Dit is dan ook de reden waarom Italië zoo sterk op een bondgenootschap met Engeland gesteld is.

Een oorlog tusschen Rusland en Engeland zou een geheel ander karakter dragen; de Russische vloot zou het gevecht niet zoeken, integendeel, zij zoude trachten het te vermijden, want een zeeslag zoude haar, zelfs als zij de overwinning behaalde, niet anders dan in slechtere conditie brengen. Rusland toch heeft geen schepen om de geleden verliezen aan te vullen, wat met Engeland wel het geval is en evenmin kan het, zooals zijn tegenstander, over een voldoende aantal groote werkplaatsen

beschikken om de geleden schade aan zijne schepen te herstellen, en zonder ophouden kruisers en panterschepen aan te maken. De Russische vloot zal dus in werkelijkheid slechts op zeer ondergeschikte wijze kunnen werkzaam zijn; Rusland zou dan ook zijne groote kracht moeten ontwikkelen op het vaste land en men moge er van overtuigd zijn dat het hierin niet te kort zou schieten. Terwijl het op het eigen grondgebied krachtig blijft, gevrijwaard tegen elke vijandelijke onderneming, kan het een of twee sterke legers in de overzeesche bezittingen van den tegenstander werpen, daarbij tevens partijtrekkende van de ontevredenheid en den haat der inlandsche bevolking. En daar, dus op het vaste land, zou de beslissing vallen, terwijl de Engelsche vloot bijna in haar geheel in beslag zou genomen worden door het transport van hulptroepen met den aankleve van dien, naar de koloniën.

Een oorlog tusschen Frankrijk en Engeland zoude zeer groote afmetingen aannemen. De omstandigheid, dat beide rijken over eene krachtige vloot kunnen beschikken, dat beiden in Europa een uitgebreid kustgebied hebben, en eindelijk, dat zij beiden koloniën bezitten, is hiervan de oorzaak. Wel zijn de Fransche koloniën minder talrijk en niet zoo belangrijk als de Engelsche, maar dit levert voor Frankrijk weder het voordeel op, dat het slechts op enkele bepaalde punten en dan nog slechts in zeer ongezonde landstreken zou kunnen worden aangevallen. Daarenboven beschikt Frankrijk tegenwoordig zeker over een sterk koloniaal leger, want in de laatste twintig jaren is dit vraagstuk zoo herhaaldelijk en met zooveel nadruk op den voorgrond getreden, dat als het tegendeel het geval is, men zou moeten aanuemen dat het onherstelbaar tot onmacht is vervallen. Bovendien heeft de verplichte krijgsdienst, die in de oude koloniën moet zijn ingevoerd, en die dus ook ongetwijfeld sedert 15 Januari 1890 — ingevolge de Wet van 15 Juli 1889 — in werking is getreden, het koloniale leger stellig een aantal reserves verschaft; eindelijk beschikt Frankrijk zoowel in het gebied van den Senegal als in Soedan over eene uitmuntende troepenmacht, de tirailleurs, welke in de laatste

jaren zoowel in getalsterkte als in geoefendheid aanmerkelijk moeten zijn vooruitgegaan.

Wij blijven zeker beneden de waarheid, als wij beweren, dat Frankrijk in tijd van oorlog in zijne overzeesche bezittingen minstens kan mobiliseeren : 20.000 man koloniale troepen, 20.000 man, behoorende tot de reserve daarvan en bovendien een gelijk aantal inlanders, hetwelk in het geheel eene troepenmacht uitmaakt van 60.000 man, waarvan 40.000 Franschen, en dat zonder nog een enkel beroep te doen op het leger in het moederland, zonder in het minst de mobilisatie van dit leger eenige moeilijkheid in den weg te leggen.

Latén wij tevens aannemen dat de vloot in de overzeesche bezittingen goed is georganiseerd en door tal van hulpkruisers versterkt, dan mag men, zonder in nadere aanduidingen te vervallen, aannemen, dat Frankrijk bij machte is om Engeland te dwingen zijne vloot te verdeelen en daardoor juist een groot deel te verliezen van het overwicht, die het in Europa ter zee bezit. Wel is waar wordt hier van de onderstelling uitgegaan, dat de Fransche marine, evenals de Engelsche, beschikt over goed gewapende, goed versterkte en ruim geaproviandeerde stations, maar daar zulks een onafwijsbare eisch is, mogen wij aannemen dat in dit opzicht alles tot in bijzonderheden is geregeld. Terwijl Frankrijk in die verre gewesten dan partij trekt van de hulpmiddelen, die het te voren met zooveel overleg, voorzorg en volharding nam, zullen de vlooten der beide natiën in de Europeesche zeeën elkander ongetwijfeld ontmoeten.

Het Fransche leger zal op zijn post zijn, gereed om den vijand die de onvoorzichtigheid zou begaan op zijne kusten te landen, in zee te werpen, gereed om met een aanmerkelijke macht op te treden tegen een vijand wiens strijdkrachten te land zwak zijn; bovendien zal zijne handelsvloot in de havens van het Kanaal eene veilige schuilplaats vinden.

Maar, terwijl Frankrijk niets te vreezen heeft van de pogingen van Engeland om tot binnen zijn grondgebied door te dringen, zal er daarentegen een oogenblik aanbrenen dat

Engeland, en terecht, zich niet op zijn gemak zal gevoelen.

Zeker, men zal ons tegenwerpen dat wij voor eene dergelijke onderneming zeehelden als Duquesne en Dugay-Trouin 1), generaals als Cesar en Willem de Veroveraar noodig hebben, en wij willen dit ook niet tegenspreken, maar ons slechts bepalen tot de volgende conclusiën :

Frankrijk is de eenige Europeesche staat, die zich de weelde zou kunnen veroorloven, met Engeland krijg te voeren, maar dan ook een oorlog, die beide rijken op zware offers zoude komen te staan en die tevens zulke wisselvallige kansen zou opleveren, dat geen der beide natiën begeerig zou wezen, zulk eene onderneming te beginnen.

Het is daarom niet waarschijnlijk, dat een dergelijke oorlog zal ontbranden, maar, mocht dit het geval zijn, dan zal de vloot eene belangrijke, ja eene onmisbare rol spelen, maar dit neemt niet weg dat zij alleen geen beslissend resultaat zou kunnen verkrijgen, en dat het leger, en ook dit alleen, door zijn optreden tot dit doel zal kunnen geraken.

De hier besproken onderstellingen zullen den lezer misschien toeschijnen als te veel van een theoretisch standpunt te zijn behandeld. Wij erkennen dan ook, dat het veel waarschijnlijker -- en voor ons doel veel belangwekkender -- is, dat in een toekomstigen oorlog enkele mogelijkheden verbonden zullen optreden.

Wij zullen daarom de beide volgende gevallen nagaan, waartoe

1) Abraham, Marquis Duquesne, geboren in 1610 te Dieppe, onderscheidde zich in 1637 tot 1643 in den oorlog met Spanje, sloeg in 1637 als Zweedsch vice-admiraal de Denen bij Gotenburg, en dwong hen in 1645 tot den vrede van Brömsebro, bestreed in 1672 en 1673 de admiraals Tromp en de Ruijter, vernietigde in 1676 de Spaansche vloot bij Catanea, tuchtigde in 1681 tot 1683 de havenplaatsen Tripolis, Algiers en later Genua, stierf te Parijs in 1688.

René Dugay-Trouin, geboren in 1673 te St.-Malo, was reeds in 1691 bevelhebber van een fregat; hij was een geducht tegenstander der Engelsen en Hollanders in de Europeesche zeeën, veroverde in 1711 het bijna onneembare Rio Janeiro en stierf in 1736.

allerlei andere combinatiën, die men kan maken, gemakkelijk zijn terug te brengen :

Van het Drievoudig Verbond tegen Frankrijk en Rusland, daarna het vaste land van Europa tegen Engeland.

Een eventueele oorlog tusschen het Drievoudig Verbond aan de eene, en Frankrijk en Rusland aan de andere zijde, is het vraagstuk, dat tegenwoordig ¹⁾ bijna nitsluitend de publieke meening in Europa bezighoudt. De vloten der beide verbondene partijen zouden in een dergelijken oorlog slechts eene ondergeschikte rol kunnen spelen. Hunne taak zal in de eerste plaats zijn, de zee voor zich vrij te maken, hetgeen, hoewel niet strikt noodzakelijk voor de eene of andere der oorlogvoerende partijen, toch het voordeel zou opleveren, dat de aanvoer der levensbehoefden en krijgsbenoodigdheden er gemakkelijker door werd gemaakt.

Bovendien zullen Frankrijk en Italie zich wederkeerig ten doel stellen, om de operatiën der legers in de Alpen te bemoeielijken, door deze te dwingen hunne aandacht te schenken aan de ondernemingen, die rechtstreeks gevaar opleveren voor de kusten der beide staten.

Vooral in het begin zal de Oostenrijksche vloot weinig lust betoonen, om zich met deze ondernemingen te bemoeien, zoolang de Duitsche vloot nog niet is aangekomen. De Italiaansche en de Fransche vloten zullen dus dadelijk met elkander in aanraking komen, tenzij de eerste zich tot de verdediging bepaalt, ten einde de komst harer bondgenooten af te wachten. In het eerste geval wordt er uit den aard der zaak onmiddellijk een zeeslag geleverd, in het laatste geval zullen aan de Fransche vloot tal van middelen ten dienste staan, om de Italiaansche scheepsmacht hare lijdelijke houding te doen betreuren; zelfs wanneer de Fransche vloot in de hoofdzakelijkheid kwam om slag te leveren aan de vereenigde Italiaansche, Duitsche en Oostenrijksche vloten, zou het, zooals wij zullen aantoonen, nog geen oogenblik mogen aarzelen om den strijd aan te nemen.

¹⁾ (1897.)

Wilde men eene vergelijking treffen tusschen de strijdkrachten, waarover de Fransche vloot (vóór dus de Russische vloot gelegenheid heeft zich bij haar te voegen) aan de eene, en de gezamenlijke Duitsche, Oostenrijksche en Italiaansche eskaders aan de andere zijde zouden kunnen beschikken, dan zou men moeten afdalen in het mededeelen van tal van technische bijzonderheden: dit is evenwel onnoodig, daar men zich reeds een voldoende nauwkenrig beeld kan vormen van de betrekkelijke waarde der strijdkrachten, die in het onderstelde geval tegenover elkander zullen komen, door na te gaan, hoe groot aan beide zijden het totale aantal gevechtseenheden bedraagt, in dit geval dus het aantal pantserschepen, kruisers en torpedobooten, en er een globaal overzicht van de artillerie-bewapening dezer vaartuigen bij te voegen. Wel dient ook eene vergelijking gemaakt te worden tusschen andere elementen, als de snelheid, den afstand, die afgelegd kan worden alvorens wederom kolen in te nemen, het verdedigend vermogen, enz., maar deze elementen verschillen aan beide zijden niet zooveel, dat zij verschil te weeg brengen in de uitkomsten, die wij verkrijgen. Bij de berekeningen hebben wij geen rekening gehouden met enkele geheel verouderde schepen, maar toch zijn wij hiermede uiterst voorzichtig te werk gegaan, wetende dat een minder deugdelijk schip, mits goed gecommandeerd, meer waard is dan het beste pantserschip, waarover een kleinmoedig commandant het bevel voert.

Wij hebben ons bediend van bescheiden, die iedereen ten dienste staan, meer in het bijzonder van dat van den kapitein ter zee de Balincourt over de vloeten der vreemde mogendheden en van de *aide-mémoire* voor den marine-officier. Het is zeer goed mogelijk, dat er in onze cijfers enkele fouten, wat de details betreft, voorkomen, maar deze zijn van geen belang op de vergelijkingen, die wij maken.

In het geheel kan het Drievoudig Verbond beschikken over ongeveer:

- 46 pantserschepen,
- 53 kruisers,
- 325 torpedobooten,

met eene bewapening van :

- 235 zware vuurmonden,
- 656 kanonnen van middelbaar kaliber,
- 1735 lichte vuurmonden.

De Fransche marine bestaat uit :

- 45 pantserschepen,
- 59 kruisers,
- 254 torpedobooten en torpedojagers,

met eene artillerie-bewapening van :

- 219 zware kanonnen,
- 956 vuurmonden van middelbaar kaliber,
- 2094 lichte vuurmonden.

Wij beschikken dus over een veel geringer aantal torpedobooten en het zou zeker gewenscht zijn, dat dit verschil spoedig verdween.

Frankrijk heeft eene grootere hoeveelheid licht geschut, maar ongelukkigerwijze beteekent dit niet veel.

Ook heeft het een aanmerkelijk grooter aantal vuurmonden van middelbaar kaliber, welk overwicht, naar onze meening, eveneens van weinig belang is. De voornaamste factor wordt gevormd door het aantal zware vuurmonden, die in staat zijn pantsers te doorboren, en dit aantal is, wat Frankrijk betreft, ongeveer even groot als dat der staten van het Drievondig Verbond te zamen.

Men kan ons tegenwerpen, dat wij nog niet voldoende rekening houden met de beruchte kanonnen van 43 cM., waarover de Italiaansche marine beschikt, door ze op ééne lijn te stellen met zware vuurmonden van een veel kleiner kaliber. Wij merken evenwel op, dat, naar onze meening, aan die kanonnen, welke in ieder opzicht slechts middelmatige vuurmonden zijn, volkloende eer wordt bewezen, juist door ze op dezelfde lijn te stellen met vuurmonden van veel kleiner kaliber, die evenwel veel juister en veel sneller schieten en die aan hunne projectielen eene levende kracht mededeelen, welke minstens gelijk is aan, zoo niet grooter is dan die der projectielen van 43 cM.

Hoe het ook zij, uit de bovenvermelde cijfers mag men de

gevolgtrekking maken, dat Frankrijk niet alleen den strijd ter zee mag aannemen, maar zelfs dat zij, zonder eenige aarzeling, dien moet zoeken, te meer daar er nog een factor in rekening gebracht moet worden, welke misschien de voornaamste van allen is, nl. de moreele waarde der strijdende troepen.

De Duitse zeelieden zijn krachtig gebouwd, vurig, verlangend om zich met roem te beladen; de Oostenrijkers hebben terecht een goeden naam, de Italiaansche matrozen hebben ongetwijfeld te Lissa niet datgene gepresteerd, waartoe zij in staat waren.

Maar het personeel der Fransche vloot behoeft noch voor den een, noch voor den ander onder te doen. Men kan er zeker van zijn, dat zoowel de officieren als de onderofficieren en de minderen zich zullen gedragen als dappere mannen, die begrijpen welk hoog spel het vaderland speelt, die alles zullen doen, wat men met recht van hen mag eischen, en die weten, dat het eenige eeresalut, dat zij te brengen hebben aan de legers, die op de grenzen bloedige en beslissende slagen leveren, een hoezee is na de overwinning.

Men zal opmerken, dat wij geen woord gesproken hebben over een Fransch eskader in het noorden. Frankrijk zal in een dergelijken strijd, ter zee zeker niet de onhandigheid begaan om naar twee zijden front te maken. De strijdmacht aldus te verdeelen zou toch eene nederlaag in de hand werken. Wel zal de Duitse vloot dan in de eerste periode van den oorlog volkomen vrij zijn in hare bewegingen, maar het kan ons weinig schelen wat zij uitvoert. Tracht zij een aanval te doen op een onzer groote havenplaatsen, dan kan dit voor ons niet anders dan voordeel opleveren; verliest zij een kostbaren tijd met hier en daar onze kustversterkingen te bombardeeren, zooveel te beter, en stoomt zij de Middellandsche Zee binnen, hetzij nadat het Italiaansche eskader geslagen is of wel, terwijl dit gelegenheid gevonden heeft om zich tot zoolang in eene of andere oorlogshaven te verschuilen, ook goed, want wij hebben dan wel maatregelen getroffen om haar te ontvangen. Wij laten het in het midden, of de Duitse vloot eene landing op onze kusten zal

beproeven, want wij hebben, ongelukkig, geen enkelen grond om aan te nemen, dat de Duitse Generale Staf tot zulk eene dwaasheid in staat zoude zijn. Het is dus niet onwaarschijnlijk, dat Frankrijk ter zee voordeelen behaalt, maar daartoe is in de eerste plaats noodig, dat de bevelhebber van het eskader een wakker en schrander man is en dat het legerbestuur niet in de onverantwoordelijke fout vervalt om onze strijdmacht ter zee te verdeelen; al ons streven moet gericht zijn tegen 's vijands scheepsmacht en men moet zich wachten om in eene herhaling te vervallen van de groote dwaling, die de admiraal Persano (in 1866) beging door, alvorens slag te leveren, eene of andere versterkte stad op het Italiaansche schiereiland of wel op eene der eilanden te gaan bombardeeren.

Gedurende deze eerste periode van den zeeoorlog zullen de legers te velde reeds op elkander gestooten zijn en zal de sluier, die de toekomst verborgen hield, reeds ten deele zijn opgelicht.

Indien het Drievoudig Verbond te land overwinnaar blijft, zal de Fransche vloot, zelfs als zij den tegenstander heeft verslagen, nog slechts eene ondergeschikte werkkring hebben, die hoofdzakelijk daarin bestaat, dat zij zoo goed mogelijk de aanvulling der legerbehoeften, zoolang de oorlog voortduurt, verzekert.

Is het Drievoudig Verbond daarentegen te land in het nadeel, dan zouden de Fransche en Russische eskaders voor Duitschland zeer lastig kunnen zijn, terwijl zij tevens het onderhoud der legers zouden vergemakkelijken. Een betrekkelijk klein gedeelte der vloot, waaronder voornamelijk de hulpkruisers, zou dan met succes gebezigd kunnen worden om de vijandelijke koopvaardijvloot afbreuk te doen, waardoor zoowel aan Duitschland als aan Italië eenige nadeelen zouden toegebracht worden. Het grootste gedeelte der vloot zoude evenwel, gesteund door een landingsleger, dat onder deze omstandigheden zonder moeite ware bijeen te brengen, zelfs zonder het hoofdleger te verzwakken, eene krachtige diversie moeten uitvoeren, die een grooten terugslag zou hebben op de operatiën te land.

De steunpunten der vloot in de Middellandsche Zee zullen

in dezen oorlog eene belangrijke rol spelen. Daarentegen zullen die in de koloniën weinig waarde hebben; deze zijn alleen van belang, wanneer de strijd met de vijandelijke handelsvloot begint; wij nemen dus aan dat het moederland zich er niet te veel aan zal laten gelegen liggen.

Indien onze tegenstanders hunne macht ter zee verdeelen, om deze steunpunten aan te vallen, spelen zij in onze kaart en zullen zij hunne schepen zien te pletter loopen tegen onze havenplaatsen, die bewapend en versterkt zijn volgens de tegenwoordig geldende denkbeelden, ruim geapproviandeerd en die verdedigd worden door een voldoende aantal goed geoefende troepen.

Mocht tegen alle verwachting eene of meer van die plaatsen in handen des vijands vallen, dan zoude ons dit nog geen aanmerkelijk nadeel toebrengen; het zoude, wel is waar, een zeer groot beletsel zijn om den strijd met de vijandelijke handelsvloot actief te voeren, maar behalve dat dit van ondergeschikt belang is, zullen de resultaten in Europa verkregen, ver opwegen tegen de verliezen, die wij in de koloniën lijden.

Indien alzoo de werkring van de vloot bij een oorlog tegen het Drievoudig Verbond slechts van ondergeschikten invloed zal zijn op den nitslag van den strijd, toch zal die werkring zeer belangrijk en zeer werkzaam kunnen wezen.

Mocht Engeland zich bij het Drievoudig Verbond voegen, dan kan niet worden ontkend dat de Fransche en Russische scheepsmachten in de minderheid zullen zijn; deze zullen dan slechts een verdedigenden oorlog hebben te voeren, en de strijd wordt dan door de landlegers beslecht.

De tweede onderstelling, die wij nog nader willen uitwerken, nl. de strijd tusschen de drie machtigste staten op het vaste land tegen Engeland, zal menigeen eene onmogelijkheid toeschijnen. Wij deelen dit gevoelen niet. Een bondgenootschap tusschen Frankrijk, Duitschland en Rusland tegenover Engeland zal een gevolg kunnen wezen van de diplomatieke bemoeiingen van dit rijk, van zijne kleingeestige, maar dikwerf misplaatste

handigheid, van zijne onverzadelijke begeerlijkheid, van zijne ongerechtvaardigde eerezucht, waardoor het alle andere staten tegen zich inneemt, van zijn hoogmoed, zijne zwakheid, voortvloeiende uit zijn grenzelooze uitbreiding en uit zijn slechte en ongenoegzame militaire organisatie, van het eigenaardige karakter van het volk, en ten slotte van de onbetwistbare verplichtingen, die op de drie grootste staten van het vaste land van Europa rusten.

Indien wij dezelfde methode van vergelijking bezigen, die wij boven gebruikten, komen wij tot het besluit, dat de geheele vloot, die Frankrijk, Rusland en Duitschland kunnen te samen brengen bestaat uit :

87 pantserschepen,
104 kruisers,
en 403 torpedobooten,
met eene totale artillerie-bewapening van :
502 zware vuurmonden,
1410 kanonnen van middelbaar kaliber,
en 3424 lichte kanonnen ;
Engeland daarentegen beschikt over :

59 pantserschepen,
104 kruisers,
en 285 torpedobooten,
met eene artillerie-bewapening van :
272 zware vuurmonden,
1506 kanonnen van middelbaar kaliber,
en 2921 lichte kanonnen.

De totale landmacht, die Rusland, Duitschland en Frankrijk op de been zouden kunnen brengen, bedraagt ongeveer 10 millioen goed geoefende troepen, terwijl Engeland slechts circa 200,000 man zou kunnen te wapen stellen, waarbij wij buiten beschouwing laten de »militia" en de »volunteers", enz. enz., die niet tot de geregelde troepen gerekend kunnen worden.

Uit deze cijfers volgt, dat het bondgenootschap te land over eene verpletterende overmacht kan beschikken, terwijl het ter zee met succes den strijd met de Britsche vloot kan aanbinden.

Op welke wijze een genie een dergelijken oorlog zou voeren, gaat ons begrip te boven; men kan *a priori* niet uitmaken, wat een Alexander, een Hannibal, een Cesar of een Napoleon onder deze omstandigheden zou doen.

Engeland zal dan bedreigd worden in zijne uitgebreide overzeesche bezittingen, terwijl het in Europa tot eene onafgebroken waakzaamheid zal gedwongen zijn; en bij die afwachtcnde houding, op zich zelf reeds zoo vermoeiend en snel uitputtend, heeft het om zich heen die ontzaglijke scheepsmachten die alle voordeelen van een krachtig en actief gevoerden defensieven oorlog zullen benutten, daarbij gebruik makend van de nieuwste aanvalsmiddelen ter zee, torpedobooten en torpedojagers. Eene reeks ondernemingen, die men zich gemakkelijk kan voorstellen, die zonder moeite uit te voeren maar zeer lastig tegen te gaan zijn, zullen het voor de vloot van het Vereenigd Koninkrijk onmogelijk maken, om de kusten naar behooren te beschermen, en spoedig zou een tweede slag van Hastings de wereld kunnen toonen, dat het niet voldoende is om zich den schijn te geven van eene krachtige natie te zijn, maar dat men dit ook werkelijk moet wezen.

In den loop dezor beschouwingen hebben wij een paar malen als onze meening te kennen gegeven, dat de strijd tegen de handelsvloot slechts een geringen invloed zou hebben op den uitslag van den oorlog. Wij meenen in het kort te moeten terugkomen op deze zaak van ondergeschikt belang, die toch meer-malen aanleiding geeft tot gedachtenwisselingen, die zich meer kenmerken door hartstochtelijkheid dan door zakelijkheid, meer door verwardheid dan door juistheid.

De strijd tegen de handelsvloot, de *»guerre industrielle»*, om de uitdrukking te bezigen die tegenwoordig in de mode is, heeft voor sommigen iets verleidelijks; zij beschouwen dien strijd als een krachtig middel om den tegenstander afbreuk te doen.

Zij gaan namelijk van de meening uit dat wij, partijtrekkende van de eigenaardige militaire eigenschappen onzer natie, zonder moeite de stoute daden van Dugay-Trouin en Surcouf zouden kunnen hernieuwen en den vijand zodoende geduchte slagen

kunnen toebrengen, zijn handel vernietigen en hem zelfs in de onmogelijkheid kunnen brengen, zich in voldoende mate te voorzien van de eerste levensbehoefte.

Deze opvatting is bij het korps zeeofficieren van sommige natiën zoozeer doorgedrongen, dat er tegenwoordig tal van groote, zeer kostbare schepen gebouwd worden, nitsluitend voor de kaapvaart bestemd. Toch komt het ons voor, dat hierop valt af te dingen.

De verklaring van 16 April 1856, waarbij de kaapvaart werd afgeschaft, is niet ondertekend door Spanje, Mexico en de Vereenigde Staten ¹⁾. Vooral op de omstandigheid dat de laatste staat niet toetrad, moet nadruk worden gelegd, want er volgt uit dat dit Rijk, niet alleen door zijne nieuwe oorlogsvloot, maar ook door zijne kaperschepen, een geducht tegenstander wordt voor iedere andere zeemogendheid, die de rechten der neutralen niet zou willen eerbiedigen.

Behalve Spanje zou dus iedere andere Europeesche mogendheid verplicht zijn om voor de kaapvaart slechts die schepen te bezigen, welke zij zelve heeft bemand en bewapend, m. a. w. zij zoude geen kaperbrieven mogen uitgeven, en zij zoude niet, als het ware in het oneindige, de lijst van voorwerpen mogen uitbreiden, die onder het begrip oorlogscontrabande vallen. De eerste moeilijkheid kan men in werkelijkheid ontgaan door stoombooten van particuliere maatschappijen aan te koopen of te huren en deze als oorlogsschepen in te richten, en het is eveneens zeker, dat alle staten, die de verklaring teekenden, in dit opzicht geheel overeenkomstig zullen handelen.

Maar de tweede moeilijkheid is niet zoo gemakkelijk uit den weg te ruimen. Is men van plan een volk uit te hongeren en wil men dientengevolge alles wat het voor zijne gewone levens-

¹⁾ Het is evenwel bekend dat zoowel de Vereenigde Staten van Noord-Amerika als Spanje bij het uitbreken van den in 1898 gevoerden oorlog verklaard hebben, zich in beginsel aan de op 16 April 1856 te Parijs gesloten overeenkomst te zullen houden en beide staten nauwkeurig omschreven hebben, welke goederen zij als oorlogscontrabande zouden beschouwen.

behoeften noodig heeft, als oorlogscontrabande beschouwen, dan zou men in ernstig conflict komen met de Vereenigde Staten, die daardoor eene voornamc bron van bestaan zouden zien verloopcn, en men moge er van overtuigd zijn dat zij zich die voordeelen niet zullen laten ontsnappen, zonder een ernstig protest te laten hooren.

Daarbij komt dat men niet mag aannemen, dat de cargadoors tegenwoordig zoo bang en de scheepsgezagvoerders zoo ontaard zijn geworden, dat het niet aan menigcen hunner zou gelukken om door de mazen van dit veel te uitgebreide net heen te sluipen.

Wij weten dat er plannen bestaan, die berusten op eene afsluiting van het Noorderkanaal tusschen Ierland en Schotland, het Kanaal van Sint-George tusschen Engeland en Schotland en eindelijk van het Kanaal tusschen Engeland en het vaste land; deze oorlogshandelingen zijn misschien heel goed op het papier nit te voeren, maar in de praktijk zullen zij ongetwijfeld falen; het gaat toch niet aan om de geheele Engelsche kust te blokkeeren, want men zou eene lange, overal even sterke insluitingslinie vormen, die echter in werkelijkheid overal te zwak zou zijn om te verhinderen dat zij werd doorgebroken.

En nit slechts eene der zijden, waarvan men de vraag kan bezien. Een van beide: de Engelsche vloot wordt geslagen en vernietigd, of wel zij blijft in de meerderheid. In het eerste geval zou het dwaasheid zijn, om niet van het behaalde voordeel ter zee partij te trekken om zoo spoedig mogelijk een einde aan den oorlog te maken; in het tweede geval zou Engeland in de eene of andere neutrale haven een groot aantal handelschepen kunnen vereenigen, wat tegenwoordig met de snelle middelen van verkeer zoo gemakkelijk is, en zijne vloot of een gedeelte er van, zou deze schepen gaan halen om ze in Engeland te bewapenen.

Laten wij toch de geschiedenis onzer oorlogen onder Lodewijk XIV lezen, en wij zullen zien dat het reeds in dien tijd zoo ging, en dat de meeste zeeslagen plaats hadden tusschen de konvooen, die de handelsschepen begeleidde, en zoo wordt de oorlog ter zee van zelf onvermijdelijk.

Men kan er dus het besluit uit trekken, dat men den strijd tegen den handel op zee niet mag aanbinden, alvorens men de vijandelijke vloot heeft verslagen, en dat, zoo men er reeds vroeger toe overgaat, deze strijd toch, in weerwil van alles, op een zeefslag uitloopt.

Niet alleen dus omdat de strijd tegen den handel op zee ten slotte toch moet leiden tot een treffen tusfchen de oorlogsvloten, komt hij ons voor als een weinig doeltreffend tusfchenbedrijf, maar ook omdat hij geen besliffende resultaten kan opleveren.

Diegene der ftrijddende partijen, welke zich ter zee het zwakst gevoelt, zal er zich wel voor wachten hare koopvaardiffchepen te doen uitloopen uit de havens waar deze een veilige fchuilplaats vinden en dit liever uitstellen tot dat zij het verloop van den oorlog kan nagaan. Op zee zullen zich dus alleen die fchepen bevinden, welke reeds vertrokken waren op het oogenblik dat de oorlog verklaard werd, en hoe weinigen van dezen zullen in de handen vallen van 's vijands fchepen, die toch ook eerst bewapend en uitgerust moeten worden.

Maar stel dat zij allen worden genomen, dan zal dit nog niet in het minst invloed uitoefenen op het algemeene verloop van den oorlog. En als de vrede gefloten wordt, zullen alle prijzen, die de overwonnene gemaakt heeft, er slechts toe bijdragen om de zware oorlogfchatting die hem wordt opgelegd, te verhoogen, terwijl voor den overwinnaar de waarde der door hem gemaakte prijzen slechts gering zal zijn en in geen verhouding zal ftaan tot de voordeelen, die de overwinning hem oplevert.

Zelden zal het voorkomen dat vraagftukken van krijgskunftigen aard, al komen zij nog zoo dikwerf voor, met mathematische juistheid kunnen opgelost worden: daarom vergenoegen wij ons ook met de gevolgtrekking, dat zoowel het personeel als het materieel, dat voor de kaapvaart wordt gebezigd, in verreweg de meeste gevallen veel beter en veel nuttiger gebruikt konden worden, als het rechtstreeks en uitsluitend bestemd wordt voor het voeren van den eigenlijken oorlog ter zee.

In de voorgaande beschouwingen hebben wij terloops gewag gemaakt van de kutsverdediging.

Er zijn er die beweren dat de marine de kustplaatsen moet beschermen tegen aanvallen van de zeezijde. Vooreerst heeft die bescherming in geenen deele belangrijken invloed op den uitslag van den oorlog, maar bovendien moet men toch niet van het beginsel uitgaan dat er twee soorten van grenzen zijn, de landgrenzen en de zee kust. Wij voor ons kennen slechts de grenzen van Frankrijk. Volgens de Wet van 1791, die dus op dit oogenblik 107 jaren in werking is, rust op den Minister van Oorlog de verplichting om zorg te dragen voor de verdediging der grenzen van het Rijk, zoowel aan de land- als aan de zeezijde en ondanks alle pogingen, die in het werk zijn gesteld, om aan deze bepaling afbreuk te doen, is zij gedurende 107 jaren gehandhaafd, en zij zal gehandhaafd blijven om redenen, die niet blootgelegd behoeven te worden voor ieder Franschman, die zijn vaderland liefheeft en niet verblind wordt door verkeerd begrepen korpsgeest of bijzondere belangen, die met de onderhavige zaak niets nit te staan hebben.

Vooreerst is het mogelijk dat het talrijke personeel, dat bestemd is voor de verdediging der kusten, slechts eene zeer ondergeschikte rol zal hebben te vervullen, misschien zelfs, zooals in 1870, volstrekt geen rol, en dan is het van veel belang dat men den Minister van Oorlog volkomen vrijlaat om over dit personeel te beschikken, zooals hij dit noodig zal oordeelen; is hij genoodzaakt om daarvoor eerst het welnemen te vragen van den Minister van Marine, die een toestemmend antwoord min of meer kan opvatten, alsof hij zelf op zijde werd gesteld, dan loopt men groot gevaar dat de daartoe strekkende besluiten veel te laat worden genomen, en in tijd van oorlog, geldt het als een vaststaande regel, dat te laat handelen nog veel slechter is dan in het geheel geen maatregelen nemen.

Vervolgens is het niet te billijken dat twee militaire ministers ieder een deel van de verantwoordelijkheid zouden dragen voor dezelfde zaak.

Evenals er slechts ééne grens is, bestaat er dan ook maar één Frankrijk, en de verantwoordelijkheid om dat Frankrijk te verdedigen, rust op den Minister van Oorlog en op niemand anders, want zoodra deze verantwoordelijkheid niet meer in haar geheel door één persoon wordt gedragen, zoodra zij tusschen twee ministers verdeeld wordt, dan bestaat zij niet meer en wordt er eene font begaan, die in eene zoo ernstige aangelegenheid niet mag begaan worden. Dit is zoo duidelijk, dat het ons voorkomt, verder geenerlei toelichting te behoeven, ware het niet dat er schoonschijnende voorwendsels werden aangevoerd om de zaken anders voor te stellen. Men beweert dat de kustbatterijen door zeelieden moeten bediend worden omdat men, om een schip onder vuur te kunnen nemen, tot in bijzonderheden op de hoogte moet zijn van zijne inrichting, zijne wijze van manoeuvreren, de vaargenl, die het waarschijnlijk volgt, enz. — Wij beschouwen dit eenvoudig als praatjes, waaraan geen waarde behoeft te worden gehecht, of wel die in de wereld gezonden werden om onwetenden een rad voor de oogen te draaien. Diezelfde personen gaan nog verder en beweren dat landingen eigenlijk alleen kunnen en moeten tegengegaan worden door zeelieden; het is dan ook niet noodig om dergelijke dwaasheden verder te bespreken.

Wij weten evenwel ook wel, dat men meermalen, op oogenschijnlijk betere bewijsgronden, de verdeeling der bevoegdheden van de Departementen van Oorlog en van Marine bij de verdediging des lands heeft trachten te verdedigen; zoo zegt men o. a.:

Het feit, dat sommige kustbatterijen door landtroepen, andere door de marine worden bediend, heeft ten gevolge dat er verwarring ontstaat, dat vaste en juiste regels, waarop de bediening moet berusten, noch door het eene, noch door het andere departement worden en dat deze toestand in tijd van oorlog onvermijdelijk oorzaak is, dat er grove misslagen zullen worden begaan; men beweert ook: de Minister van Oorlog benoemt vice-admiraals, maritieme prefecten, gouverneurs van groote oorlogshavens en toch is het gewenscht, om

onder hunne bevelen slechts zeelieden te stellen. Maar deze argumenten berusten op verkeerde grondslagen. Vooreerst beschikt de marine niet over eigenlijk gezegde kustbatterijen, zij bewapent slechts, onder goedkeuring van den Minister van Oorlog, een zeker aantal dier werken. Deze laatsten, die op dezelfde lijn staan als die, welke door de landtroepen worden bezet, blijven onder verantwoording van den Minister van Oorlog. De Minister van Marine is slechts zijn gevolmachtigde en wel met eene beperkte volmacht.

Door een vice-admiraal gouverneur eener vesting te maken, heeft men zeker eene fout begaan, welke op dezelfde lijn kan gesteld worden met die, welke men zou maken, als men aan den commandant van een legerkorps het bevel over een eskader opdroeg.

Maar men moet niet vergeten dat die gouverneurs in tijd van oorlog onder de rechtstreeksche bevelen staan van den Minister van Oorlog.

Men ziet hieruit hoe de beweegredenen, die schijnbaar gegrond zijn op den tegenwoordigen toestand, zich aankanten tegen de bewering van sommige zeelieden, die meenen dat hun de verdediging van de kust toekomt.

Maar dit is nog niet alles.

Men moet niet vergeten, dat die verdediging slechts een deel uitmaakt van den oorlog te land, waarmede zij rechtstreeks samenhangt, daar mobiele legerafdeelingen, bestaande uit infanterie, cavalerie en artillerie, die moeten optreden zoodra de vijand zich niet meer gaat bepalen tot de even nuttelooze als geraasmakende kanonnades, maar ernstige pogingen gaat aanwenden, om zich op een of ander punt van de kust, dat hem voor zijne plannen het geschiktst voorkomt, vast te zetten.

Die mobiele legerafdeelingen kunnen in bepaalde gevallen aangroeien tot werkelijke legers. En dan zoude het toch niet aangaan, om aan verschillende personen het opperbevel toe te vertrouwen, al naarmate de eene of de andere phase van den oorlogstoestand te land meer te voorschijn treedt.

Hieruit volgt dus dat men de verdediging van de kust niet

kan toevertrouwen aan den Minister van Marine, zonder hem tegelijkertijd ook te belasten met het bevel over een gedeelte van het leger te land.

Onder het bedriegelijke voorwendsel, dat men het Vaderland beter zou kunnen verdedigen, zou men de strijdmacht van den staat dus willen verdeelen in twee ongelijke deelen, die ieder onder het rechtstreeksche bevel van een eigen Minister stonden, het eene onder den Minister van Marine, die dan een Minister van Oorlog in het klein zou worden, die voortdurend in oneenigheid met zijn ambtgenoot zou verkeeren. — Dit is niet ernstig overwogen. — Ten minste zoo men de oplossing van het vraagstuk, die evenwel niet zoo moeilijk te vinden is, niet wil zoeken in die richting, dat men geen oorlog kan voeren zonder een volstrekte nederlaag te lijden.

Dat hier een deel teruggevorderd wordt van de rechten, die de Marine zich vermoedelijk geheel onwillekeurig heeft aangematigd, wordt verklaard, doordat iedere macht, van welken aard ook, geneigd is om haar invloed nit te breiden, om zich, ten koste van de naast haar gestelde machten, bevoegdheden toe te eigenen, die slechts tot op eene zekere, zeer betwistbare hoogte met haar in verband staan, en ieder is zooveel te meer geneigd aldus te handelen, naarmate hij minder tevreden is met de rol, die hem is toebedeeld.

Hierbij komt dat er tal van zeeofficieren worden gevonden, die het in hun eigenlijk beroep niet ver hebben kunnen brengen en die daarom, misschien onbewust, wel geneigd zijn om zich zulk een nitkomst te verschaffen, en eene betrekking te aanvaarden, die men zonder inspanning kan waarnemen, zonder veel meer te doen dan zijn tractement in ontvangst te nemen; door in tijd van vrede dergelijke commando's te land in het leven te roepen, stelt men de deur wagenwijd open om, zonder werkelijke verdiensten, tot de hoogste betrekkingen in den staat op te klimmen. Het zoude werkelijk iets dergelijks zijn als een nieuwe soort van bureaux de tabac.

In ieder geval valt er uit deze twistvragen en partijdigheden iets te leeren.

Men zoude nooit een veldtocht, die in beginsel zoo ongemotiveerd en in den grond der zaak zoo onverstandig zoude zijn, hebben durven beginnen, indien de verdediging der kust ten allen tijde zoo op den voorgrond was getreden. Zeker, wij behooren niet tot de zulken, die geneigd zijn het belang der kustverdediging te overdrijven, wij beschouwen haar integendeel als eene oorlogshandeling van ondergeschikt belang, maar dit is in geen geval een reden, om niet die voorbereidende maatregelen te treffen, welke in ieder geval noodig zijn.

Indien het Departement van Oorlog voortging met zoo veel ouverschilligheid te handelen, als dit in de laatste jaren het geval is, zoude het met groote snelheid den weg opgaan, die op de meest betreuenswaardige en onherstelbare wijze leidt tot het vrijwillig afstand doen van zijne macht, omdat dit het gevolg zoude zijn van een zedelijk verval, met vrijen wil aanvaard, waarnaar met eene waarlijk ongeloofelijke hardnekkigheid, om niet te zeggen met eene onbegrijpelijke koppigheid, is gestreefd.

Wij meenen ook onze meening te moeten nitspreken over eene zekere soort van afhankelijkheid, van de troepen ter zee en die in de koloniën tot het leger in het moederland, eene afhankelijkheid die niets gemeen heeft met de innerlijke waarde dier legers zelven, of met de personen, waaruit zij zijn samengesteld; en toch is die vreemdsoortige verwarring, die zoo dikwerf voorkomt, oorzaak van het zonderlinge resultaat, dat men het min of meer als eene terugstelling beschouwt, om deel uit te maken van dit of dat onderdeel onzer nationale legermacht.

Welk eene ellendige en kleingeestige opvatting van de rol, die elk dier onderdeelen heeft te vervullen bij de verdediging van het Vaderland! Welke ook de taak moge zijn, die wij voor den vijand te verrichten hebben, zij zal nooit beneden onze waardigheid zijn, maar laten wij God bidden dat zij onze krachten niet te boven gaat.

Laten wij er aan denken, dat de oorlog zonderlinge verrassingen oplevert en dat menig een, die meent dat hij wordt opgeofferd,

juist door dien loop der omstandigheden geroepen wordt tot het vervullen van plichten, waarop hij te voren niet had durven hopen.

Zonder langer bij al die partijdigheden stil te staan, willen wij, in hetgeen volgt, van het beginsel uitgaan, dat de marine, in stede van hare krachten te verdeelen, zich geheel en al wijdt aan de taak, die voor haar op zee is weggelegd en dat zij de rol vervult, die haar op het oorlogstooneel toekomt. Laten wij er even aan herinneren, dat zoolang wij niet tot het voeren van een absoluut verdedigenden oorlog ter zee worden gedwongen, die rol daarin zal bestaan, dat zij de vijandelijke vloot bestrijdt; zij moet de eskaders van den tegenstander slag leveren, dat is noodzakelijk, zelfs dan als het te voorzien is, dat de uitslag noodlottig zal zijn; een dergelijke oorlog alleen kan tot beslissende resultaten leiden. Dit is onze eerste en voornaamste gevolgtrekking.

In de meeste gevallen kunnen de eskaders, in de overzeesche gewesten, als zij op deugdelijke operatiebasissen steunen, de eigenlijke vloot, die in de Europeesche zeeën ageert, een indirecten doch krachtigen steun verleenen, door den vijand te noodzaken, hen onder geen omstandigheid de handen vrij te laten, zonder dat dit voor hem de grootste materiele en moreele nadeelen oplevert.

Zoowel in de Europeesche zeeën als in de overzeesche gewesten heeft men eene transportvloot noodig, om, al naar gelang de gebeurtenissen te land of ter zee dit eischen, de diversien te land nit te voeren, waarvan boven sprake was.

En dientengevolge luidt onze tweede gevolgtrekking, dat wij eskaders moeten nitrusten, bestemd om in de verre zeeën te ageeren; en onze derde, dat wij over eene talrijke transportvloot moeten beschikken, zoowel in de Europeesche als in de overige zeeën. En voor een groot gedeelte zullen de snelle loopers dezer transportvloot zich, zoo er gelegenheid voor is, moeten belasten met die operatiën van de tweede orde, welke men de kaapvaart, de „guerre industrielle” noemt.

De vloot zelve moet zoodanig zijn ingericht, dat zij de rol

kan vervullen, die wij boven in groote trekken als de meest waarschijnlijke hebben geschetst.

Frankrijk, waarmede wij ons in het onderhavige geval alleen bezighouden, moet dus kunnen beschikken over eene oorlogsvloot en eene transportvloot in de Europeesche zeeën, eene oorlogsvloot en eene transportvloot in de verre zeeën, eene vloot voor de kaapvaart.

De oorlogsvloot in Europa moet samengesteld zijn uit pantserschepen, gepantserde kruisers, torpedobooten en torpedojagers. In deze beknopte studie laten wij de schepen, die bestemd zijn voor bijzondere diensten, buiten beschouwing.

De pantserschepen genieten het voorrecht, dat zij dikwerf slecht beoordeeld worden en het is reeds meer dan dertig jaar geleden, dat een marine-ingenieur hun doodakte meende te moeten opmaken. Daaraan is zoo dikwijls herinnerd geworden, dat het ons onnoodig voorkomt, er nader op in te gaan. Het pantserschip is nog steeds en zal nog jaren lang blijven het eigenlijke slagschip. Aan welke eischen het in dit opzicht moet voldoen, daarover is men het nog lang niet eens. Naar onze meening moeten er twee klassen van pantserschepen zijn; tot de eerste klasse zouden die bodems behooren, van 13000 tot 15.000 tonnen, met eene groote mate van of- en defensief vermogen, een minimum-snelheid van 18 knopen, terwijl de afstand, die afgelegd kan worden zonder kolen in te nemen, tot het strikt noodzakelijke zou beperkt moeten worden.

Tot de tweede klasse behooren die pantserschepen, welke een minimum waterverplaatsing hebben, eene niet talrijke maar zeer krachtige artillerie-bewapening, eene vrij groote mate van defensieve kracht, eene voldoende mate van stabiliteit en snelheid met het vermogen een afstand af te leggen als die der eerste klasse.

Men heeft dikwijls beweerd en tot in het oneindige herhaald dat de groote pantserschepen slechts zeer onhandelbare en zeer kostbare zeemonsters waren, waarvan het te voorzien was, dat zij niet die diensten zouden bewijzen, welke men van hen zou moeten verwachten; dit is waar, indien hun aanvallend ver-

mogen ontoereikend en hun verdedigend vermogen te zwak is om ze afdoende te beschermen tegen de schepen der tegenpartij, die veel kleiner maar beter bewapend zijn. Maar is dit ook niet het geval, dan is het eene groote dwaling om die drijvende zeekasteelen zoo te veroordeelen.

Beter ware het om eerlijk te erkennen, als het ten minste waar is, dat men veel te arm is om die groote pantserschepen te laten bouwen, dan om de meening ingang te doen vinden dat zij tot niets nut zijn.

De kleine pantserschepen met eene waterverplaatsing, slechts zoo groot als voor hun dienst volstrekt noodzakelijk is, die bewapend zijn met een klein aantal krachtige vuurmonden, zijn, onder een practischen vorm, de verwezenlijking van het fameuse »bateau-canon" van den admiraal Aube.

Indien deze kleine pantserschepen goed bewapend zijn en indien zij oordeelkundig worden gebezigd, zijn er geen ondernemingen denkbaar, waarbij zij geen min of meer belangrijke rol kunnen spelen, afhankelijk van de omstandigheden; als eerste voorwaarde moet hierbij evenwel worden gesteld dat zij bijna altijd gelijktijdig gebezigd worden met de pantserschepen der eerste klasse.

Het eskader moet bovendien kunnen beschikken over gepantserde kruisers. Wij laten hier al die kruisers van verschillende klassen en uiteenlopende soorten, die tegenwoordig nog in gebruik zijn, buiten beschouwing.

Die gepantserde kruisers, de eenigen die men in de toekomst nog moet bouwen, vormen inderdaad eene derde soort pantserschepen met eene groote waterverplaatsing en groote snelheid, die aanmerkelijke afstanden kunnen afleggen, weinig kwetsbaar zijn en een tamelijk offensief vermogen bezitten. Daar zij in de eerste plaats dienen om den vijand op te zoeken, hem te verkennen en het eigen eskader in te lichten, moeten zij snelle loopers zijn, maar tevens voldoende bewapend en beschermd zijn om door den sluier, dien de vijand niet nalaten zal voor hen uit te spreiden, heen te komen. Dikwijls wordt er beweerd dat die kruisers bestemd zijn om te verkennen, maar niet om te

vechten. Dit is een valsche stelling, die toch telkens weer met een zekere overtuiging wordt herhaald. Om te verkennen moet men kunnen zien, en om te kunnen zien, moet men de hinderpalen, die de vijand ons in den weg legt, kunnen opruimen. Maar de rol van die gepantserde kruisers blijft ook niet beperkt tot verkennen en éclairceren; evenals de cavalerie kunnen zij gedurende het zeegevecht groote diensten bewijzen en bovendien zullen zij de overwinning nog moeten voltooien, door de schepen, die op de vlucht geslagen zijn, te vervolgen.

Eigenlijk dienden er twee soorten van gepantserde kruisers te zijn, die beiden dezelfde groote snelheid konden ontwikkelen, maar waarvan de laatsten niet zulke groote afstanden behoefden af te leggen, eene iets minder zware bewapening hadden, daarbij aanmerkelijk minder zwaar gepantserd waren, zoodat zij eene minder groote waterverplaatsing en een geringeren diepgang hadden. Men zal opmerken dat wij het offensief vermogen dezer vaartuigen zoo min mogelijk willen verminderen. Als zij bestemd worden om door te dringen tot op die plaatsen, waar de gepantserde kruisers der 1e klasse niet kunnen komen, en als zij ook moeten dienen voor verkenningen op kleine schaal, is het niet minder noodig dat zij, in verband met de kruisers 1e klasse, een wezenlijk en werkzaam aandeel nemen aan de gevechten, die deze genoodzaakt zijn aan te nemen.

Wilde men eene overeenkomst zoeken tusschen de samenstelling van een leger te land en die eener vloot, eene overeenstemming die juist geschikt is om een overzicht van het geheel te geven, dan zouden wij zeggen:

De pantsterschepen der 1e klasse vertegenwoordigen de infanterie met de divisie-artillerie; zij vormen de kern van het weerstandsvermogen.

De pantsterschepen der 2e klasse stellen de korps-artillerie voor en vervullen ook geheel en al de rol van dit legeronderdeel.

De gepantserde kruisers der 1e klasse vertegenwoordigen de cavalerie van linie.

De gepantserde kruisers der 2e klasse hebben de taak van de lichte cavalerie.

De oorlogsvloot bestaat ook ten deele uit torpedobooten. De rol dezer kleine schepen is zeer belangrijk, niet alleen in de eskaders zelve, maar ook bij de actieve verdediging van de kust; vooral kunnen zij er veel toe bijdragen, den vijand te beletten een gedeelte der kust van de zeezijde te nauw in te sluiten. Bij het bouwen van torpedobooten heeft men in het algemeen minder geaarzeld en minder fouten begaan, dan bij de pantser-schepen en gepantserde kruisers. Ongetwijfeld is dit een gevolg van de omstandigheid, dat men ten allen tijde beter heeft ingezien welke rol deze kleine vaartuigen hadden te vervullen, of zoo men wil, dat men dit altijd minder slecht heeft begrepen. Men heeft wel eens te onpas gebruik gemaakt van scherts, die op de ongevallen, die hun zijn overkomen, zoo gemakkelijk te maken is. Het lijdt geen twijfel of deze kleine vaartuigen, die zulk eene groote snelheid kunnen ontwikkelen, zijn zeer gevoelige oorlogswerktuigen, die moeilijk te hanteeren zijn; zonder een profeet te zijn, kan men wel voorspellen dat onder sommige omstandigheden de reeks ongevallen, die deze schepen zal overkomen, eerst zal afgesloten worden, zoodra men het besluit neemt ze niet meer te gebruiken, en dit tijdstip is nog lang niet nabij.

Het aantal torpedobooten moet zeer groot zijn, omdat men bij een oordeelkundig gebruik verplicht zal zijn, eenigen er van gelijktijdig tegen hetzelfde doel aan te wenden. Dikwerf wordt er beweerd en herhaald dat deze kleine schepen hunne grootste kracht vinden in hunne onzichtbaarheid; die eigenschap is echter maar zeer betrekkelijk, ten minste over dag, en wij willen niet gelooven dat men ze stelsmatig alleen tot nachtelijke ondernemingen wil bezigen. In ons oog ligt het groote voordeel dezer kleine booten in de omstandigheid, dat de afmetingen er van zoo gering zijn, dat zij moeilijk te treffen zijn, dat het op haar gerichte vuur eene groote mate van juistheid vereischt, die slechts door kalmte en koelbloedigheid kan verkregen worden; en zeker is het niet te stout gesproken, als men beweert,

dat het den kanonniërs juist aan die kalme en koelbloedigheid zal ontbreken, als zij van verschillende zijden een aantal torpedo-booten met groote snelheid zien naderen, waarvan een enkele in staat is om het schip, dat hen draagt, in den grond te boren.

Terwijl de diensten, die van de torpedo-booten bij de kust-verdediging worden verwacht, dadelijk in het oog springen, n.l. dat zij elke blokkade zeer moeilijk, zoo al niet onmogelijk maken, is dit niet het geval met den werkring, dien zij in het eigenlijke zeegevecht hebben te vervullen. Het schijnt wel dat te midden der vele projectielen, die om haar heen vallen, de torpedo-boot evenveel kans heeft om getroffen te worden door het eigen vuur, als door dat der vijandelijke schepen, en werkelijk hebben de torpedo-booten tot nu toe in de zeeslagen van den laatsten tijd niet zulke diensten bewezen als men er van verwachtte; misschien ligt de oorzaak bij de vlootvoogden, die niet hebben willen of kunnen partij trekken van de eigenaardige eigenschappen dezer schepen.

De torpedo-jager, die torpedo-booten moeten vernielen, is veel grooter, beter zichtbaar en ook beter bewapend.

Wij hebben reeds opgemerkt dat de oorlogsvloot ook voor een gedeelte bestaan moet uit transportschepen, maar te dezen opzichte moet men elkander goed begrijpen. Wat wij hebben willen doen uitkomen, is dat eene groote zeemogendheid als Frankrijk, die eene belangrijke militaire rol heeft te spelen, verplicht is te zorgen, dat zij ten allen tijde over eene talrijke transportvloot kan beschikken.

Deze zal voor een groot deel gevormd worden uit pakket-booten en vrachtbooten, die door de Marine bewapend worden maar bovendien zal er eene transportvloot aanwezig moeten zijn, die den Staat in eigendom behoort, die ten allen tijde gereed ligt en in staat is om terstond hare medewerking te verleenen voor iedere operatie, waartoe dit noodig is. Wij hebben hierover reeds genoeg gezegd om te mogen aannemen dat men begrijpt, waarin die medewerking kan bestaan. En het zoude nog logischer zijn, dat wij die transportschepen altijd hadden, aangezien zij ook in tijd van vrede goede diensten kan

bewijzen, zoodat wij de afschaffing er van als eene fout van het marinebestuur beschouwen.

In de overzeesche gewesten behoort de oorlogsvloot te bestaan uit eenige pantserschepen van de tweede klasse, gepantserde kruisers van de tweede klasse, torpedobooten, torpedojagers en transportschepen.

Wij willen ons vergenoegen met op te merken, dat wij in de overzeesche stations geen enkel schip wenschen te bezigen, dat niet tot een der categoriën behoort, die in Europa gebruikt worden. Dit is, naar onze meening, een werkelijk vercischte. Wij meenen al aangetoond te hebben, dat men te voren niet kan weten, waar onze tusschenkomst noodig kan worden, in de Europeesche zeeën of in andere wereldzeeën of in beiden tegelijk. Het is dus verstandig, economisch en voorzichtig alle maatregelen te nemen, om slechts schepen te hebben, die overal gebruikt kunnen worden, welk ook het oorlogsplan moge zijn. Door anders te werk te gaan, spreekt men reeds te voren het beginsel uit, dat men zijne krachten wil verdeelen, juist op een oogenblik dat het vereenigd houden er van gebiedend noodzakelijk kan zijn: men begaat dan eene onverschoonbare militaire misslag.

Over de kaperschepen spreken wij alleen, omdat wij eigenlijk niet anders kunnen. De Staat mag geen cent uitgeven om schepen te bouwen, die alleen bestemd zijn voor operatiën van den vijfden of zesden rang. Voor deze vloot leveren de paktribooten het noodige materieel en het is zoo gemakkelijk in tijd van vrede reeds de maatregelen te nemen om in oorlogstijd eene flinke vloot voor dit doel beschikbaar te hebben, dat wij er niet aan twijfelen of het marinebestuur heeft in dit opzicht alles gedaan wat noodzakelijk is; dit klemmt te meer, daar deze schepen, ook al worden zij niet tegen 's vijands koopvaardijvloot aangewend, toch nog goede diensten als transportschepen kunnen bewijzen. Voor een snel en geregeld verloop der mobilisatie is eene dergelijke regeling voor iedere marine noodig.

Nu wij de typen kennen, waaruit de vloot zou moeten be-

staan, zou ons ten slotte nog overblijven, vooreerst om aan te geven, hoe de samenstelling der eskaders dient te zijn in de verschillende gevallen, die ondersteld kunnen worden, om daarnit het besluit te trekken, hoe de geheele samenstelling onzer marine moet wezen, wil zij in staat zijn om onder de omstandigheden, die zich kunnen voordoen, de rol, die haar wordt toebedeeld, naar behooren te vervullen.

Maar wij willen voor heden ons beperken tot de bovenstaande beschouwingen over den werkkring, die voor de marine in het algemeen in de oorlogen der toekomst is weggelegd en over de typen der schepen, die naar onze meening het meest geschikt zijn, om tot dit doel mede te werken.

Evenwel is er nog eene andere algemeene gevolgtrekking te maken, die geheel afgescheiden dient te blijven van de bovenstaande beschouwingen.

Het is niet voldoende om met opoffering van groote geldsommen het meest geschikte materieel te bouwen, maar dit materieel moet zoodanig gebruikt worden, dat de strijd ter zee »geheel in overeenstemming met die te land wordt gevoerd."

Met andere woorden, het veldtochtsplan, dat de beginselen vaststelt, waarnaar te land wordt geopereerd, moet ook als basis dienen voor de handelingen der marine; het is dus noodzakelijk, dat er één wil is, die alle beschikbare krachten in dezelfde richting, het einddoel van den oorlog, leidt.

Maar dit krijgt men niet gedaan met twee verschillende Ministers, die van Oorlog en die van Marine, beiden met juist omschreven bevoegdheden, maar ook beiden invloed uitoefenend op den gang van zaken. Men zal ons tegenwerpen dat dit bij de groote Staten op het vaste land, b.v. in Duitschland en Rusland, ook het geval is, dat daar ook een Minister van Oorlog en een Minister van Marine gevonden wordt, maar men moet niet uit het oog verliezen, dat boven die Ministers een keizer staat, die met eene uitgebreide macht bekleed is; dat die Ministers van Oorlog en van Marine slechts ambtenaren zijn en dat de wil, waaraan soldaten en matrozen zich hebben te onderwerpen, slechts die van den keizer is.

De toestand in Frankrijk is echter niet zoo zuiver. De President der Republiek zou niet kunnen optreden als een Napoleon; ja, wat meer zegt, verre van bevelen te kunnen geven, staat hij machteloos tusschen de meeningsverschillen zijner ministers en dit is zoo waar, dat de veranderingen in het krijgswezen, die hij wenscht in te voeren, die hij noodig, ja dringend noodzakelijk acht, niet tot stand kunnen worden gebracht, zoolang de Ministers van Oorlog en van Marine, welke beiden in de zaak betrokken zijn, het met elkander niet eens kunnen of willen worden. Hiernit volgt dus:

Wil men in Frankrijk de waarborgen hebben, dat de marine geheel handelt in overeenstemming met de troepen te land, dan is daarvoor slechts één middel te vinden, n.l. dat men het beheer der vloot brengt onder het Departement van Oorlog.

Het afschaffen niet alleen van den Minister maar ook van het Ministerie van Marine zou eene hervorming zijn, die het land vooral uit een financieel oogpunt ten goede zou komen, terwijl de voorbereiding van den oorlogstoestand er veel eenvoudiger door gemaakt zou worden. Met één pennestrek zou men niet alleen die logge, kostbare machine afschaffen, die elk ministerie op zich zelf reeds vormt, maar men zou ook groote bezuinigingen kunnen aanbrengen, zoowel in het personeel als in de administratie en het materieel, en die bezuinigingen, die niet te verwezenlijken zijn zoolang er een Ministerie van Marine bestaat, zouden als van zelf tot stand komen, zoodra de vloot onder het Departement van Oorlog werd gesteld, terwijl de maatregel, verre van het gevolg te hebben dat het materieel zou worden verminderd, integendeel oorzaak zou zijn, dat het werd vermeerderd en verbeterd.

Men zal er misschien tegen opzien om aan een enkel persoon zoowel de administratie van het leger als die der vloot op te dragen, waarbij natuurlijk gevoegd moet worden het beheer van het leger in de koloniën. Wij zijn het eens, dat niet de eerste de beste geschikt is voor zulk eene zware, ministeriële verantwoordelijkheid; integendeel, wij zijn van oordeel dat hiervoor een uitstekend administrateur noodig is, die in hooge mate de

kunst verstaat om verschillende belangen met elkander in overeenstemming te brengen, maar bovenal een kundig man, die zich alleen laat leiden door de eischen, welke de verdediging des lands stelt en die zich ver verheven acht boven alle klein-geestige drijfveeren, boven alle kleine persoonlijke belangen. En er zijn in ons land nog wel menschen van dat slag te vinden.

Wij staan er niet op, dat die hooge functie wordt waargenomen door een der hoogere officieren van leger of vloot; wij zouden liever aan het hoofd er van een burger geplaatst zien, in wien het dwaze denkbeeld niet zal opkomen de rol van generaal of admiraal te spelen, maar een man die zich slechts met het algemeen beheer van zijn departement bezighoudt zonder zich te bemoeien met dat ontelbare aantal onbeteekenende en kinderachtige detailzaken, welke meermalen de voornaamste bezigheid vormen van ministers, die de bekwaamheid voor de hun opgelegde taak missen.

Men staat er dikwijls over verbaasd, dat in het Fransche leger die ziekte met zulk eeno hevigheid voortwoekert, zoo zelfs, dat het dringend noodig is haar te keer te gaan; iedereen vervult veel meer de verplichtingen van hen die lager in rang zijn gesteld, dan die welke aan den eigen rang zijn verbonden.

En hoeveel militaire ministers verkeerden in hetzelfde geval! Zij werken veel, zij hebben geen oogenblik voor zich zelven, maar zij zijn niet op de hoogte van de groote zaken. Een Minister van Oorlog weet wel dat deze of gene kapitein naar dit of dat garnizoen is overgeplaatst, een Minister van Marine, dat dit of dat schip hier of daar een anker heeft verloren, en wij willen niet een aantal van nog veel karakteristieker feiten aanhalen.

Die minister, die naar onze meening geen technikus moest zijn, zoude een zeer goed georganiseerd departement moeten hebben, om de taak, die op hem rust, tot een goed einde te brengen: wij zouden dan ook niet aarzelen om onder zijne rechtstreeksche bevelen drie Ondersecretarissen van Staat te stellen, mannen van het vak, die in 't geheel niets met de politiek te maken hebben en van wie een belast is met het

beheer van het leger, een met dat der vloot en de derde met dat van het koloniale leger. Deze Ondersecretarissen zouden tegenwoordig moeten zijn bij de zittingen van den ministerraad, alleen met eene raadgevende stem, vooral om inlichtingen te geven omtrent zaken van technischen aard, die de Minister zelf niet even nauwkeurig kan verstrekken. Om dezelfde redenen zouden zij den Minister ook in de beraadslagingen der Kamer moeten bijstaan.

Kortom, die Minister voor de Nationale verdediging, indien men hem zoo noemen wil, of anders die Minister van Oorlog, welke naam ons gewenschter voorkomt, zoude een administrateur en een organisateur moeten zijn, die in alles wordt bijgestaan door de Ondersecretarissen van Staat, om hem inlichtingen omtrent militaire aangelegenheden, voor zoover hij die noodig acht, te verschaffen, hem te ontlasten van het behandelen van details, waarmede hij zich niet behoeft in te laten en die hij zeer goed aan anderen kan overlaten, zonder dat zijn eigenlijke werkring daaronder schade lijdt. Wij spreken niet van de tegenkanting, die alreede gemaakt is tegen de oprichting van een dergelijk ministerie, vooral door te beweren dat men in de handen van een dergelijken Minister eene geducht macht zou leggen. Dit is niet als een ernstig argument op te vatten. De Minister van Oorlog heeft nu reeds zulk een aanmerkelijk aantal officieren en minderen onder zijn bevelen, dat het betrekkelijk geringe aantal officieren en matrozen van de vloot die macht weinig opvoert.

Ook moet er maar een enkele Generale Staf bestaan. Er is slechts één grondgebied, er is slechts één vaandel, er is slechts ééne verdediging, er moet ook slechts één oorlogsplan zijn; de Chef van den Generalen Staf zou van uit de landmacht afkomstig moeten zijn.

Er zouden afzonderlijke bureaux moeten zijn voor het leger, voor de vloot en voor het koloniale leger, maar al deze bureaux zouden moeten werken onder den Chef van den Generalen Staf.

Wij weten zeer goed welken tegenstand een dergelijk voorstel zal ontmoeten. Frankrijk is op het oogenblik meer dan ooit het

land, waar de sleur, de vasthoudendheid, de gehechtheid aan misbruiken diep wortel hebben geschoten, maar langzamerhand zal het gezond verstand zegevieren, en niet lang zal het meer duren, of men zal het stelsel dat wij aanhangen aanvaarden, een stelsel, dat als volgt samengevat kan worden :

het organiseeren van een Departement van Oorlog met een maximum werkkracht en een minimum van uitgaven.

EEN OPPEROFFICIER.